

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2011r.

Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach Wydział IV Karny w składzie:

Przewodniczący SSR M. R.

Protokolant M. S.

po rozpoznaniu zażalenia J. B. pełnomocnika H. B.

na postanowienie Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Łodzi z dnia 08 lutego 2010r. (sygn. akt VI Ds 10/10) o umorzeniu śledztwa.

na podst. art. 306 § 1 k.p.k. w zw. z art. 329 k.p.k., art. 437 § 1 k.p.k. i art. 465 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy w zaskarżonej części postanowienie Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Łodzi z dnia 08 lutego 2010r. (sygn. akt VI Ds 10/10) o umorzeniu śledztwa

uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 08 lutego 2010r. Prokuratura Okręgowa w Łodzi umorzyła prowadzone pod sygn. VI Ds 10/10 śledztwo w sprawie:

- I. przekroczenia uprawnień, w okresie od grudnia 2004r. do lutego 2006r. w Katowicach, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści osobistych, przez funkcjonariusza publicznego – ówczesnego Zastępcę Prokuratora Rejonowego Katowice Centrum-Zachód, a następnie Prokuratora Okręgowego w Katowicach, poprzez podstępne zabiegi, wywierające wpływ na referenta śledztw 1 Ds 799/04 oraz 1 Ds 123/06 Prokuratury Rejonowej Katowice Centrum-Zachód, w zakresie sposobu i kierunków prowadzenia wymienionego postępowania przygotowawczego i działania przez to na szkodę interesu publicznego, poprzez stworzenie niebezpieczeństwa dla prawidłowego toku tegoż postępowania; tj. o czyn z art. 231§1 i §2 k.k. i art. 235 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego tj. na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k.;
- II. przekroczenia uprawnień w okresie od lutego 2005r. do lutego 2006r. w Katowicach, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści osobistych, przez funkcjonariuszy publicznych – ówczesnego referenta śledztwa 1 Ds 799/04 Prokuratury Rejonowej Katowice Centrum-Zachód oraz funkcjonariuszy Komendy Wojewódzkiej Policji w Katowicach, poprzez podstępne zabiegi, wywierające wpływ na relacje procesowe podejrzanego B. K. i działania przez to na szkodę interesu publicznego i prywatnego, poprzez stworzenie niebezpieczeństwa dla poczynienia prawidłowych ustaleń w toku wymienionego postępowania przygotowawczego oraz skierowania tegoż postępowania przeciwko osobom, które nie popełniły czynów zabronionych; tj. o czyn z art. 231§1 i §2 k.k. art. 235 k.k. i art. 18§2 k.k. w zw. z art. 233§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k.;
- III. przekroczenia uprawnień w marcu 2006r., w Katowicach, przez funkcjonariusza publicznego – prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice Centrum-Zachód, poprzez podrobienie, w celu użycia za autentyczne, rękopisu

oraz dwóch maszynowych odpisów postanowienia o wszczęciu śledztwa, w sprawie 1 Ds 123/06 Prokuratury Rejonowej Katowice Centrum-Zachód i działania przez to na szkodę interesu publicznego, poprzez wprowadzenie do wskazanego postępowania przygotowawczego tak sfałszowanego dokumentu, zawierającego nieprawdziwe dane dotyczące jego autora oraz daty jego wydania; tj. o czyn z art. 231§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego tj. na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k.;

- IV. przekroczenia uprawnień, w okresie od dnia 25 maja 2006r. do dnia 25 kwietnia 2007r., w Katowicach i innych miejscowościach województwa śląskiego, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści osobistych, przez prokuratorów pełniących obowiązki służbowe w Prokuraturze Okręgowej w Katowicach, poprzez wykorzystywanie błędnego przekonania B. K., w zakresie rzekomej interwencji funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, w sprawie uchylenia stosowanego wobec niej środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, w celu nakłonienia jej do złożenia zeznań, wskazujących na popełnienie przestępstw przez inne osoby, a także poprzez inne podstępne zabiegi, wywierające wpływ na świadka B. K., w zakresie składanych przez nią zeznań i działania przez to na szkodę interesu publicznego i prywatnego, poprzez stworzenie niebezpieczeństwa dla poczynienia prawidłowych ustaleń w toku postępowania przygotowawczego V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach oraz skierowania tegoż postępowania przeciwko osobom, które nie popełniły czynów zabronionych; tj. o czyn z art. 231§1 i §2 k.k. art. 18§2 k.k. w zw. z art. 233§1 k.k. i art. 235 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego – tj. na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k.;
- V. przekroczenia uprawnień w lutym 2007r., w Warszawie i w Katowicach przez funkcjonariuszy publicznych – ówczesnych Ministra Sprawiedliwości oraz Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, w celu osiągnięcia korzyści osobistych, poprzez wywieranie bezprawnego wpływu na przedstawicieli Ministerstwa Sprawiedliwości, w zakresie procesu wyłaniania kandydata na stanowisko Prezesa Sądu Okręgowego w Katowicach i działania przez to na szkodę interesu publicznego, poprzez naruszenie procedury przeprowadzenia wyboru na to stanowisko; tj. o czyn z art. 231§1 i §2 k.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego tj. na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k.;
- VI. przekroczenia uprawnień, w okresie od lutego 2007r. do kwietnia 2007r., w Warszawie i w Katowicach, przez funkcjonariusza publicznego – ówczesnego Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, w celu osiągnięcia korzyści osobistych, poprzez wywieranie bezprawnego wpływu na sędziów sądów katowickich, w zakresie planowanego zastosowania wobec Barbary Blidy środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i działania przez to na szkodę interesu publicznego i prywatnego, poprzez naruszenie zasady niezawisłości sędziowskiej oraz stworzenie niebezpieczeństwa dla prawidłowego toku postępowania przygotowawczego V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach, a także stworzenie niebezpieczeństwa bezpodstawnego pozbawienia wolności Barbary Blidy; tj. o czyn z art. 231§1 i §2 k.k. i art. 18§2 k.k. w zw. z art. 189§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. – z uwagi na fakt, iż czynu nie popełniono tj. na podstawie art. 17§1 pkt 1 k.p.k.;

VII. przekroczenia uprawnień, w okresie od marca 2006r. do dnia 25 kwietnia 2007r. w Warszawie, Katowicach i innych miejscowościach na terenie kraju, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przez funkcjonariuszy publicznych- ówczesnych Prezesa Rady Ministrów, Ministra Sprawiedliwości- Prokuratora Generalnego, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, prokuratorów Prokuratury Krajowej, Prokuratora Apelacyjnego w Katowicach, Prokuratora Okręgowego w Katowicach oraz innych prokuratorów, pełniących w ramach Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach i Prokuratury Okręgowej w Katowicach funkcje kierownicze, w celu osiągnięcia korzyści osobistych, poprzez podstępne zabiegi, wywierające wpływ na referentów śledztwa V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach w zakresie terminów wykonywania czynności, sposobu oraz kierunków prowadzenia i nadzorowania tegoż śledztwa i działania przez to na szkodę interesu publicznego i prywatnego, poprzez stworzenie niebezpieczeństwa dla prawidłowego toku wymienionego postępowania przygotowawczego i skierowania tegoż postępowania przeciwko osobom, które nie popełniły czynów zabronionych oraz stworzenie niebezpieczeństwa bezpodstawnego pozbawienia wolności i naruszenia miru domowego Barbary Blidy; tj. o czyn z art. 231§1 i §2 k.k., art. 235 k.k., art. 18§2 k.k. w zw. z art. 189§1 i §2 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. - wobec braku znamion czynu zabronionego tj. na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k.;

VIII. przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków, w okresie od marca 2006r. do dnia 25 kwietnia 2007r. w Katowicach i innych miejscowościach województwa śląskiego, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przez funkcjonariuszy publicznych - ówczesnych referentów śledztwa V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach, w celu osiągnięcia korzyści osobistych, a w szczególności poprzez:

- wydanie w dniu 24 kwietnia 2007r. postanowienia o przedstawieniu Barbarze Blidzie zarzutu, o to, że w nieustalonych dniach w okresie od dnia 01 grudnia 1997r. do dnia 31 marca 1998r. w Siemianowicach Śląskich chcąc, aby B. i K. udzieliła korzyści majątkowej, pełniącemu funkcję publiczną Z. B. - prezesowi zarządu „R (...)”, S.A. z siedzibą w R. , podjęła się przekazania kwoty 80.000 złotych Z. B. w zamian za umorzenie odsetek należnych „R (...)” S.A., a naliczonych od niespłaconych należności głównych „Agencji Handlowej spółka” sp. j. z siedzibą w Katowicach, z tytułu dostaw węgla, w ten sposób, że za pośrednictwem nieustalonej dotychczas osoby przekazała Z. B. korupcyjną propozycję B. K. a następnie przyjęła od niej wymienioną wyżej kwotę, celem przekazania Z. B. tj. o przestępstwo z art. 18§2 d.k.k. w zw. z art. 241 §1 d.k.k., pomimo niepodjęcia odpowiednich działań zmierzających do weryfikacji zeznań B. K. oraz wyjaśnienia ujawnionych w jej relacjach procesowych sprzeczności, a w wyniku tego braku podstaw faktycznych i prawnych wynikających z art. 313§1 k.p.k.;
- wydanie w dniu 24 kwietnia 2007r. zarządzenia o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu Barbary Blidy do siedziby Prokuratury Okręgowej w Katowicach, pomimo braku podstaw faktycznych i prawnych wynikających z art. 247 §1 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania wskazanej decyzji procesowej);

- wydanie w dniu 24 kwietnia 2007r. postanowienia o przeszukaniu osoby Barbary Blidy, a także zajmowanych i użytkowanych przez nią pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych, pomimo braku podstaw faktycznych i prawnych wynikających z art. 219§1 i §2 k.p.k.;

i działania przez to na szkodę interesu publicznego i prywatnego, poprzez stworzenie niebezpieczeństwa dla prawidłowego toku postępowania przygotowawczego V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach, w wyniku niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, bezpodstawnie skierowanie postępowania karnego przeciwko określonej osobie – Barbarze Blidzie oraz spowodowanie bezpodstawnego pozbawienia jej wolności i naruszenia jej miru domowego; tj. o czyn z art. 231§1 i §2 k.k. art. 189§1 i §2 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego tj. na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k.;

- IX. przekroczenia uprawnień, w okresie od lutego 2007r. do kwietnia 2007r. w Warszawie przez funkcjonariuszy publicznych – ówczesnego Prezesa Rady Ministrów oraz ówczesnego Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, poprzez przekazanie Prezydentowi RP informacji dotyczących śledztwa V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach, stanowiących tajemnicę służbową i działania przez to na szkodę interesu publicznego poprzez ujawnienie wiadomości z postępowania przygotowawczego osobie do tego nieuprawnionej; tj. o czyn z art. 231§1 k.k. i art. 266§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego tj. na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k.;
- X. przekroczenia uprawnień, w kwietniu 2007r. w Warszawie, przez funkcjonariuszy publicznych – ówczesnych przedstawicieli kierownictwa Ministerstwa Sprawiedliwości i Prokuratury Krajowej, a także Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, w celu osiągnięcia korzyści osobistych, poprzez wywarcie bezprawnego wpływu na autorów programu telewizyjnego „Misja Specjalna”, w zakresie daty emisji oraz treści odcinka wymienionej audycji, wyemitowanej w dniu 24 kwietnia 2007r. i działania przez to na szkodę interesu publicznego poprzez naruszenie zasady niezależności dziennikarskiej; tj. o czyn z art. 231§1 i §2 k.k. – z uwagi na fakt, iż czynu nie popełniono tj. na podstawie art. 17§1 pkt 1 k.p.k.;
- XI. przekroczenia uprawnień, w dniu 25 kwietnia 2007r. w Warszawie, przez funkcjonariusza publicznego – ówczesnego Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego, w celu osiągnięcia korzyści osobistych, poprzez publiczne rozpowszechnianie, także za pomocą środków masowego komunikowania, bez zezwolenia informacji z postępowania przygotowawczego V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach, w trakcie posiedzenia Sejmu RP oraz pomówienie w ten sposób Barbary Blidy o popełnienie przestępstwa i działania przez to na szkodę interesu publicznego i prywatnego, poprzez stworzenie niebezpieczeństwa dla prawidłowego toku wymienionego postępowania karnego oraz dla czci Barbary Blidy; tj. o czyn z art. 231§1 i §2 k.k. art. 241§1 k.k. i art. 212§1 i §2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego tj. na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k.;
- XII. przekroczenia uprawnień, w dniu 25 kwietnia 2007r. w Warszawie przez funkcjonariusza publicznego – ówczesnego Ministra – Koordynatora do spraw Służb Specjalnych, w celu osiągnięcia korzyści osobistych, poprzez publiczne

rozpowszechnianie, także za pomocą środków masowego komunikowania, bez zezwolenia, informacji z postępowania przygotowawczego V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach, w trakcie posiedzenia Sejmu RP oraz pomówienie w ten sposób Barbary Blidy o popełnienie przestępstwa i działania przez to na szkodę interesu publicznego i prywatnego, poprzez stworzenie niebezpieczeństwa dla prawidłowego toku wymienionego postępowania karnego oraz dla czci Barbary Blidy; tj. o czyn z art. 231§1 i §2 k.k. art. 241§1 k.k. i art. 212§1 i §2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego – tj. na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k.;

XIII. przekroczenia uprawnień, w maju 2007r., w Warszawie i innych miejscowościach na terenie kraju, przez funkcjonariuszy publicznych – ówczesnych Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego oraz Komendanta Głównego Policji, w celu osiągnięcia korzyści osobistych, poprzez zlecenie przeprowadzenia kwerendy materiałów o charakterze procesowym i operacyjnym, dotyczących przestępczości w sektorze węglowym w celu ujawnienia nieznanych wcześniej dowodów i możliwości dowodowych w zakresie ewentualnych czynów zabronionych, popełnionych przez Barbarę Blidę i działania przez to na szkodę interesu publicznego i prywatnego poprzez stworzenie niebezpieczeństwa dla prawidłowego przebiegu postępowania przygotowawczego V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach oraz dla czci Barbary Blidy; tj. o czyn z art. 231§1 i §2 k.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego tj. na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k.;

XIV. przekroczenia uprawnień, w maju 2007r. w Warszawie i innych miejscowościach na terenie kraju, przez funkcjonariuszy publicznych, w celu osiągnięcia korzyści osobistych, w związku ze sporządzeniem dokumentu oznaczonego sygn. DEWD Eh-0-35/2007/K poz. 00-796 i działania przez to na szkodę interesu publicznego i prywatnego; tj. o czyn z art. 231§1 i §2 k.k. wobec braku znamion czynu zabronionego tj. na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k.

Powyższe orzeczenie zostało w części zaskarżone w ustawowym terminie przez osoby najbliższe wykonujące prawa zmarłej pokrzywdzonej– H. B. męża zmarłej Barbary Blidy za pośrednictwem ustanowionego w sprawie pełnomocnika oraz bezpośrednio przez syna zmarłej pokrzywdzonej– J. B.

Pełnomocnik H. B. zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w części dotyczącej pkt VII, VIII oraz XI wniósł o uchylenie postanowienia i zlecenie Prokuratorowi Okręgowemu w Łodzi kontynuowanie postępowania, w tym dokonanie prawidłowej oceny zebranych dowodów oraz dokonanie prawidłowej oceny prawnej zachowań poszczególnych funkcjonariuszy państwowych, którzy przekroczyli swoje uprawnienia w zakresie związanym z bezzasadnym wydaniem postanowienia o przedstawieniu zarzutów Barbarze Blidzie i zarządzenia o zatrzymaniu Barbary Blidy.

Skarżący odnośnie pkt VII zarzucił prowadzącemu postępowanie wybiórczą analizę dowodów, bez ich powiązania w logiczny ciąg, która w konsekwencji doprowadzić powinna do wniosku, że przełożeni śledztwa, a to: K. S., K. B., T. J., Z. Z. oraz B. S. wywierali nieuprawnione naciski na referentów prowadzonego śledztwa. Odnośnie pkt VIII zarzut oparto o błędną ocenę okoliczności faktycznych, która doprowadziła do przyjęcia, że zachowanie referentów sprawy Prokuratury Okręgowej w Katowicach V Ds 25/06 nie stanowiło przekroczenia obowiązków służbowych. Odnośnie pkt XI zarzut oparto o sprzeczność ustaleń faktycznych z treścią

dokonanych ocen polegającą na przyjęciu, że Minister Sprawiedliwości- Prokurator Generalny Z. Z., podczas wystąpienia przed Sejmem RP w dniu 25 kwietnia 2007r. nie miał wiedzy o prowadzonym postępowaniu, w którym zarzuty miały być postawione Barbarze Blidzie, a także nieuwzględnienie faktu, że przedstawił on posłom oraz opinii publicznej nieprawdziwe i niezwyfikowane informacje dotyczące zachowań Barbary Blidy.

Zakres środka odwoławczego złożonego przez J. B. również odnosząc się do ww. okoliczności pozostaje tożsamy ze skargą pełnomocnika H. B.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenia J. B. i pełnomocnika H. B. nie zasługują na uwzględnienie. Analiza zgromadzonego w aktach sprawy materiału wskazuje, iż postępowanie przygotowawcze doprowadziło do zgromadzenia materiałów wystarczających do podjęcia merytorycznej decyzji, którą ostatecznie ocenić należy za prawidłową.

Toczące się przed Prokuraturą Okręgową w Łodzi postępowanie o sygn. VI Ds 10/10 dotyczyło się szeregu ewentualnych przestępstw przekroczenia uprawnień, jak i niedopełnienia obowiązków, jakich dopuścić się mieli funkcjonariusze publiczni m.in. prokuratorzy Prokuratury Okręgowej w Katowicach, jak i inni funkcjonariusze państwowi w ramach lub w związku z postępowaniem o sygn. V Ds. 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach, uprzednio prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową Katowice Centrum-Zachód w Katowicach pod sygn. 1 Ds. 123/06, a wyodrębnionego z postępowania o sygn. 1 Ds. 744/04 Prokuratury Rejonowej Katowice Centrum-Zachód w Katowicach.

Mając na uwadze zakres zaskarżenia decyzji Prokuratury Okręgowej w Łodzi kontrolą odwoławczą objęte zostały trzy spośród czternastu czynów będących przedmiotem postępowania VI Ds 10/10 obejmując ocenę tych zdarzeń przez pryzmat przede wszystkim przestępstwa z art. 231§1 i §2 k.k., jak i pozostających z powyższym czynem w zbiegu przestępstwami z art. 235 k.k., art. 189§1 i §2 k.k., art. 193 k.k., oraz art. 241§1 k.k. i art. 212§1 i §2 k.k.

Czynnością wykonawczą przestępstwa za art. 231 k.k. jest działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego w ściśle określony sposób, a mianowicie przez przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków.

Z przekroczeniem uprawnień mamy do czynienia przede wszystkim wtedy, gdy funkcjonariusz publiczny podejmuje czynność wykraczającą poza jego uprawnienia służbowe. Przekroczeniem uprawnień jest również czynność mieszcząca się wprawdzie w zakresie uprawnień funkcjonariusza, ale do podjęcia której nie było podstawy faktycznej lub prawnej; jest nim także wykonanie czynności, które stanowiło wyraźne nadużycie tych uprawnień. Jeżeli chodzi o niedopełnienie obowiązków, o którym mowa w art. 231 § 1k.k., to polega ono na zaniechaniu ich wykonania albo na wykonaniu nienależytym, sprzecznym z istotą lub charakterem danego obowiązku. Źródłem obowiązku może być nie tylko przepis prawa, lecz także pragmatyka służbowa (zdaniem O. Górniok także polecenie służbowe; zob. A. Wąsek (red.), *Komentarz*, t. II, s. 85).

Uprawnienia i obowiązki prokuratury z uwagi na czasookres zdarzeń oceniać należy mając na względzie przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1985r. o Prokuraturze, przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 kwietnia 1992r. regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek prokuratury oraz na podstawie wewnętrznych przepisów jednostek Prokuratury, jak również o przepisy kodeksu postępowania karnego w brzmieniu obowiązującym w dacie zdarzeń tj. okresie od marca 2006r. do 25 kwietnia 2007r.

W zakresie oceny uprawnień Prezesa Rady Ministrów, Ministra Sprawiedliwości w zakresie wychodzącym poza jego rolę jako Prokuratora Generalnego będą to przepisy ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, jak i Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Odnosnie Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego uprawnienia i obowiązki ww. osoby oceniane być winny przede wszystkim przez pryzmat regulacji ustawy z dnia 24 maja 2002r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Agencji Wywiadu.

Kierunek zaskarżenia orzeczenia Prokuratury Okręgowej w Łodzi, jak i zakres uprawnień poszczególnych funkcjonariuszy publicznych szczegółowo wykazany w zaskarżonym orzeczeniu jednoznacznie wskazuje na konieczność analizy zachowań poszczególnych osób (funkcjonariuszy publicznych) jako przekroczenie uprawnień w ramach przysługujących uprawnień, polegającym na niezgodności czynności z prawnymi jej warunkami.

Odnosnie zarzutów dotyczących punktu VII zaskarżonego postanowienia Sąd zważył, co następuje:

Jak wskazuje zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci tak zeznań świadków, jak i zgromadzonych w toku postępowania dokumentów, nie uzyskano w trakcie prowadzenia postępowania VI Ds. 10/10 dowodu wskazującego wprost na istnienie bezprawnych wpływów na reterentów sprawy dotyczącej m.in. Barbary Blidy. Okoliczność powyższą przyznaje sam skarżący decyzję pełnomocnik rodziny zmarłej nokrzywdzonej, utrzymując jednocześnie możliwość wysunięcia ww. wniosku w oparciu o analizę całokształtu materiału dowodowego.

Sąd odwoławczy w powyższym zakresie nie podzielił stanowiska skarżącego. W ocenie Sądu, tak postawiona teza, obok wykluczających ją możliwych alternatyw stanowiła właśnie przedmiot postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Łodzi, zaś jej ostateczne wykluczenie nastąpiło na skutek oceny poszczególnych dowodów w sprawie, umożliwiając- wbrew stanowisku skarżącego- spójne i logiczne odtworzenie zdarzeń (w zakresie prowadzonego postępowania), zgodnie z obowiązującymi zasadami postępowania karnego.

Tytułem wstępu podnieść należy, iż art. 2 § 2 k.p.k. statuuje zasadę prawdy materialnej. Należy ją rozumieć jako rozumieć dyrektywę, w myśl której decyzje procesowe powinny opierać się na prawdziwych ustaleniach faktycznych. Wynika z niej równocześnie wiążąca organy procesowe, niezależnie od woli stron, dyrektywa zobowiązująca do podjęcia maksymalnych starań i wyczerpania wszystkich środków- z wyłączeniem tylko takich, które byłyby sprzeczne z humanizmem i gwarancjami procesowymi- służących do dotarcia do tej prawdy.

Jest oczywiste, że wynikająca z art. 2 § 2 k.p.k. dyrektywa dokonywania prawdziwych ustaleń faktycznych może być realizowana wyłącznie w ramach sformalizowanych ustawowo reguł dowodzenia. Zasada ta ma charakter ogólny - nie reguluje toku postępowania w sprawach karnych, lecz określa jedynie cel, do osiągnięcia którego służą konkretne przepisy kodeksu mające owe postępowanie ukształtować.

Przez prawdziwe ustalenie faktyczne rozumie się ustalenie, które zostało udowodnione. Udowodnienie zachodzi wówczas, gdy w świetle przeprowadzonych dowodów fakt przeciwny dowodzonemu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny.

W ocenie dowodów organy procesowe kierują się swoim przekonaniem ukształtowanym wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego i zasad prawidłowego rozumowania (art. 7 k.p.k.). Polski system procesowy nie zna reguł

dowodowych dotyczących oceny dowodów. Zasada swobodnej oceny dowodów oznacza wolność wewnętrznego przekonania organu procesowego w kwestii oceny dowodów i wyciągania z nich racjonalnych wniosków, a tym samym wolność od schematycznych skrępowań w tym zakresie (M. Cieślak, *Polska procedura...*, s. 361).

Wymóg udowodnienia odnosić należy tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, ponieważ on sam korzysta z domniemania niewinności (art. 5 § 1 k.p.k.), a nie dające się usunąć wątpliwości tłumaczy się na jego korzyść (art. 5 § 2 k.p.k.). Nie oznacza to wszak, aby gośłowne twierdzenia oskarżonego mogły być przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia. W tym jednak wypadku wystarczy ich uprawdopodobnienie, tj. wywołanie jedynie stanu prawdopodobieństwa zaistnienia danego faktu (zob. M. Cieślak, *Zagadnienia...*, s. 65). Jednakże nawet nieuprawdopodobnienie powoływanej tezy nie może działać na niekorzyść oskarżonego, jako że może on być uznany winnym jedynie po udowodnieniu mu sprawstwa i winy.

O zaistnieniu sytuacji opisanej w art. 5 § 2 k.p.k. można mówić tylko wówczas, gdy pomimo podjęcia starań nie zgromadzono dowodów, które pozwoliłyby na usunięcie istniejących w sprawie wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2011r. sygn. V KK 281/10, OSNKW 2011/2/20, Biul.SN 2011/2/14).

Regulacje art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają charakter rozłączny. Problem wiarygodności danego dowodu musi być stanowczo rozstrzygnięty na płaszczyźnie art. 7 k.p.k., zaś stosowanie reguły *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k.) powinno odnosić się tylko do nie dających się usunąć wątpliwości w sferze faktów. Tego rodzaju wątpliwości nie mogą się zaś wiązać z kwestią oceny wiarygodności określonego dowodu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 07 grudnia 2010 sygn. II AKa 90/10, POSAG 2011/1/100).

Naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. (zasady *in dubio pro reo*) jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej zeznaniom świadków, to nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*, a ewentualne zastrzeżenia, co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2010r. sygn. III KK 378/10, LEX nr 736756).

Tym samym jeśli dowody nie są jednolite treściowo uprawnieniem, ale i obowiązkiem organu orzekającego jest poddanie ich takiej analizie, która pozwoli na wyłonienie tych, które zgodnie z zasadami logicznego myślenia i doświadczenia życiowego są przekonujące w takim stopniu, aby być oparciem dla rekonstrukcji stanu faktycznego (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 07 października 2010r. sygn. II AKa 232/10 KZS 2011/1/87).

Przedmiotowa sprawa – jak i uprzednio prowadzone postępowanie dotyczy m.in. Barbary Blidy – bez wątpienia posiada kontekst polityczny. Powyższe niezaprzeczalnie wpływa na utrudnienie dokonania wiążących ustaleń w niniejszej sprawie w oparciu wyłącznie o osobowe źródła dowodowe.

Z tych powodów – mając na uwadze również poziom życia politycznego – powyższy kontekst polityczny wpływać może na wzmocnienie osobistych interesów osób uczestniczących w czynnościach (czynnych polityków), przekładając się na możliwość skutecznego zakwestionowania ich wiarygodności.

Obok czynnika politycznego ewentualna ocena wiarygodności słuchanych w toku postępowania świadków nie może pomijać możliwego na nią wpływu zależności służbowej. Zgodzić się bowiem należy, iż założenie istnienia obawy odwetu w formie retorsji służbowej wpływać musi na wnikliwą weryfikację wersji zdarzeń podanych przez osoby podlegające zależności służbowej.

W ocenie Sądu prowadzący postępowanie przygotowawcze w przedmiotowej sprawie wbrew zarzutom skarżącego dokonał rzetelnej i pełnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Przeprowadzona analiza materiału dowodowego, oparta również o szereg dokumentów zabezpieczonych w sprawie, oceniona została jako kompleksowa i wszechstronna w zakresie przedmiotu postępowania, czyniąc zadość przytoczonym wyżej wskazaniom wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadom prawidłowego rozumowania.

Skarżący wskazując na brak bezpośrednich dowodów istnienia przedmiotowych nacisków zdaje się pomijać w tym względzie, krytyczne i spójne wypowiedzi poszczególnych świadków- w tym referentów postępowania- zaprzeczających istnieniu wpływu, bądź nacisku na wydane przez prowadzących postępowanie V Ds 25/06 decyzje. Spójnym i logicznym relacjom w tym zakresie skarżący przeciwstawia relacje ówczesnego Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji- J. K. oraz Komendanta Głównego Policji- K. K. . W ocenie Sądu jednakże takie wnioskowanie w żaden sposób nie podważa trafności oceny dowodów przez prowadzącego postępowanie, jak i nie podważa zasadności wydanej decyzji.

Wskazana wyżej nieufność, co do wiarygodności w kontekście tak politycznym, jak i zależności służbowej świadków kwestionujących istnienie nacisków w sprawie V Ds 25/06 w sposób zasadny ulec musi osłabieniu w pierwszej kolejności z uwagi na brak bezpośredniego i jednoznacznego dowodu na ich zaistnienie. Relacje słuchanych w toku postępowania świadków w tym zakresie są zbieżne. Co więcej też wskazanej zeznaniami świadków, co do braku nacisków, nie zaprzeczają również zgromadzone w aktach sprawy dokumenty- w postaci akt postępowania, akt podręcznych, zapisków, korespondencji, tak wewnątrz struktur Prokuratury, jak i innych organów, wzmacniając relacje w tym przedmiocie osobowych źródeł dowodowych. Co więcej zachowania poszczególnych funkcjonariuszy publicznych, jak wskazano na wstępie (czego nie kwestionuje strona skarżąca) miały podstawy w przysługujących im uprawnieniach w ramach pełnionych obowiązków służbowych.

Ujawniony w toku postępowania nadzór służbowy prokuratorów nad postępowaniem iakolwiek „wychodzący ponad przeciętność” pozostawał w granicach określonych przepisami, tym samym sam z siebie nie może stanowić podstawy do przypisania istnienia przedmiotowych nacisków.

Zaznaczyć należy także, iż okres prowadzenia postępowania przez Prokuraturę Okręgową w Łodzi przekłada się na zmiany zarówno w zakresie politycznym, jak i w strukturach kierowniczych samej prokuratury, co bez wątpienia, jeśli nie znosi, co najmniej w dużym stopniu osłabia tezę, co ewentualnych obaw (przekładających się na treść zeznań) dotyczących retorsji służbowych wobec poszczególnych prokuratorów występujących w sprawie, w tym w szczególności referentów postępowania o sygn. akt V Ds 25/06. Co znamienne powyższa teza wypływająca z ostrożności w dokonywaniu ustaleń dowodowych nie przekłada się na materiał dowodowy w sprawie, który nie wykazał ewentualnego istnienia obawy odwetu w formie retorsji służbowej.

Powyższe okoliczności jednoznacznie pozwalają na ocenienie za prawidłowe przyznanie przez prowadzącego postępowanie- Prokuraturę Okręgową w Łodzi-

waloru wiarygodności zeznaniom świadków zaprzeczającym wywieraniu wpływu na referentów śledztwa V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach.

W tym kontekście podnoszona przez skarżącego doniosłość zeznań ówczesnego Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji- J. K. oraz Komendanta Głównego Policji- K. K. oceniana być musi jedynie polemicznie. Zważyć należy, iż wiarygodność podanych przez tych świadków relacji, co do przebiegu narady z udziałem m.in. Prezesa Rady Ministrów podlega takim samym obostrzeniom, co do nieufności, jak i pozostałe relacje związanych z ww. zdarzeniem świadków. Jak wskazano wyżej ww. zeznania w swojej treści nie wskazują wprost istnienia nacisków na referentów postępowania. Z uwagi na możliwy do posiadania zakres wiedzy odnoszący się do przebiegu narad, zasłyszanych informacji, co do czynności w postępowaniu V Ds 25/06, tym samym stanowią one jedynie relację, co do wypowiedzi wraz z własną oceną przedstawionych opinii i sprawozdań z prowadzonych czynności w śledztwie V Ds 25/06. Zaznaczyć należy, iż mając na uwadze również wymiar polityczny narady z uwagi na udział Prezesa Rady Ministrów, jak i podległych mu Ministrów ewentualne wypowiedzi bez wątpienia oceniane być muszą przez pryzmat polityczny bez znaczenia procesowego. Nie bez znaczenia przy ocenie wiarygodności tychże relacji pozostaje notoryjność następczego konfliktu J. K. oraz K. K. z ówczesnym Prezesem Rady Ministrów, jak i Ministrem Sprawiedliwości oraz Szefem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z tzw. „przeciekami dotyczącymi afery gruntowej”.

Podsumowując zważyć należy, iż postawiona teza o istnieniu nacisków dla jej potwierdzenia wymaga istnienia bądź jednoznacznego dowodu lub też wykazania związków pośrednich (poszlak). Poszlaki należy uznać jednak za niewystarczające do uznania faktu głównego, gdy nie wyłączają one wszelkich rozsądnych wątpliwości w tym względzie czyli, gdy możliwa jest także inna wersja zdarzenia. Tymczasem na gruncie przedmiotowej sprawy, jak wykazał prowadzący postępowanie przygotowawcze, przy istnieniu dowodów na brak nacisków, brak jest zarówno dowodów tak bezpośrednich, jak i jednoznacznych (wyłączających inną wersję) pośrednich dla przyjęcia stanowiska skarżących w sprawie, co do istnienia nacisków na referentów postępowania V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach. Tym samym brak jest podstaw do uznania nieprawidłowości wnioskowania prowadzącego postępowanie, czyniąc decyzję o umorzeniu czynu ujętego w pkt VII orzeczenia w oparciu o art. 17§1 pkt 2 kpk w pełni zasadną.

Odnośnie zarzutów dotyczących punktu VIII zaskarżonego postanowienia Sąd zważył, co następuje:

Prokuratura jest organem ochrony prawnej powołanym do czuwania nad ściganiem przestępstw i strzeżenia praworządności, działającym w oparciu m.in o zasadę legalizmu.

Każdorazowo Prokuratura w momencie powzięcia informacji o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa ma obowiązek z urzędu poprowadzić postępowanie przygotowawcze, którego celem jest przede wszystkim ustalenie, czy zaistniałe zdarzenie faktycznie miało miejsce i czy stanowi ono czyn zabroniony.

Decyzje prokuratora podlegają zaskarżeniu, co ma zapobiegać oportunistom i zabezpieczać interesy stron postępowania, w tym zapewnić prawo do rzetelnego przeprowadzenia postępowania przygotowawczego. Obowiązujące przepisy jasno wskazują, jakie działania należą do kompetencji prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej.

Co znamienne, jeżeli działanie prokuratora oparte jest o przepisy go obowiązujące, działanie to nie nosi znamion przestępstwa i za takie zachowanie nie może zostać pociągnięty do odpowiedzialności karnej. Prokurator nie może bowiem zostać pociągnięty do odpowiedzialności karnej za wykonywanie działań, które leżą w jego jurysdykcji, a bezsprzecznie prokurator ma prawo, w świetle obowiązujących przepisów do wydania decyzji procesowej w ramach postępowania przygotowawczego. Zaznaczyć należy, iż nawet ewentualne uchylenie decyzji nie może być równoznaczne z tym, że funkcjonariusz publiczny ją wydający, w ramach przecież przysługujących mu uprawnień, popełnił przestępstwo tylko z tego powodu, iż zdaniem rozstrzygającego odwołanie decyzja ta była decyzją niesłuszną. Skutkiem takiego rozstrzygnięcia jest jedynie ponowne przeprowadzenie postępowania z wykorzystaniem wskazówek organu odwoławczego. W tym znaczeniu Prokurator nie może ponosić odpowiedzialności karnej za podejmowane działania w ramach swojego zakresu obowiązków i przysługujących mu uprawnień.

Prokurator jest gospodarzem postępowania przygotowawczego i to w jego gestii leży taktyka i rytmika danego śledztwa. Specyfika prowadzenia postępowania karnego, przejawiająca się głównie w jego dynamice i bogactwie okoliczności, które należy wziąć pod uwagę sprawia, że nie jest celowym ingerowanie w obronę przez prowadzącego taktykę. Po to bowiem organ państwowy- jakim jest prokurator- wyposażony został w szerokie uprawnienia procesowe oraz immunitet w jego tak formalnej, jak i materialnej postaci, aby gwarantował on rzetelne i niezależne postępowanie. Dlatego też przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w ramach prowadzonego przez prokuratora postępowania karnego w postaci przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązku w ramach uprawnień może mieć miejsce jedynie wyjątkowo, w przypadkach ewidentnego przekroczenia uprawnienia lub niedopełnienia obowiązku, wynikającego z konkretnego przepisu prawa i to tylko działając jednocześnie umyślnie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego.

W zakresie zaskarżonej części postanowienia analizie podlegać będzie przede wszystkim zasadność wydanych w dniu 24 kwietnia 2007r. decyzji w postaci: postanowienia o przedstawieniu zarzutu Barbarze Blidzie z art. 18§2 d.k.k. w zw. z art. 241 § 1 d.k.k., zarządzenia o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu Barbary Blidy do siedziby Prokuratury Okręgowej w Katowicach oraz postanowienia o przeszukaniu osoby Barbary Blidy, a także zajmowanych i użytkowanych przez nią pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych.

Bezpośrednim dowodem wskazującym na sprawstwo Barbary Blidy w postępowaniu prowadzonym ostatecznie przez Prokuraturę Okręgową w Katowicach o sygn. V Ds 25/06 były obciążające jej osobę zeznania B. K. . Zgodzić się należy, iż zeznania te są odosobnione.

Zgodnie z przyjętym w doktrynie stanowiskiem pomówienie może być uznane za pełnowartościowy dowód tylko wówczas, gdy w kontekście określonych ustaleń nie jest sprzeczne z innymi dowodami, a przede wszystkim nie relacjonuje różnych wersji tego samego zdarzenia.

Przy ocenie pomówień powinna obowiązywać nie zasada ograniczonego zaufania, lecz zasada nieufności dopóty, dopóki treść pomówienia nie została uwiarygodniona w omówionym wyżej w trybie art. 7 k.p.k. Sam fakt złożenia przez współoskarżonego wyjaśnień obciążających inną osobę nie dowodzi bowiem, że okoliczności i fakty w nich zawarte rzeczywiście miały miejsce, lecz stanowi jedynie informację o faktach wymagających potwierdzenia lub wyłączenia za pomocą środków przewidzianych w ustawie procesowej (SN II KRN 8/94, Wokanda 1994, nr 8, s. 17). To zbyt rygorystyczne stanowisko uogólniające Sąd Najwyższy złagodził w wyroku II KK 29/05 (OSNKW 2006, nr 4, poz. 41), stwierdzając, że pomówienie, a

więc obciążenie innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo nie może być z góry traktowane z nieufnością, uznawane za dowód "niepełnowartościowy" i ograniczone do pojęcia fałszywego oskarżenia. Szerzej na temat problematyki pomówienia - zob. A. Gaberle, *Dowody w sądowym procesie karnym*, Kraków 2007, s. 121-123, jak również J. Gurgul, *Wartość dowodowa pomówienia współoskarżonego*, Prok. i Pr. 1996, nr 6.

Jakkolwiek nie ocenić wiarygodności B. K., przyznać należy, iż złożone przez nią zeznania obiektywnie posiadały wartość dowodową. Zeznania B. K. bez wątpienia stanowiły i stanowiły impuls do wszczęcia postępowania przygotowawczego w sprawie celem zweryfikowania, tak negatywnie, jak i pozytywnie relacji wskazanej przez ww. świadka.

Jak wykazało postępowanie relacje składane przez B. K. stanowiły przedmiot szerokich działań podjętych celem ich weryfikacji. W okresie prowadzonego w fazie *in rem* przez ponad dziesięć miesięcy postępowania przesłuchano szereg świadków, w tym wielokrotnie samą B. K. zabezpieczono szereg dokumentów dotyczących podnoszonych przez nią okoliczności. Przeprowadzona w ten sposób weryfikacja w sposób pośredni uwiarygodniała okoliczności wskazane przez główne źródło dowodowe, tj. B. K. Zgodzić się należy, iż dalsze wzbogacenie materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie ukierunkowane być musiało na uzyskanie w formie procesowej dowodu z relacji samej Barbary Blidy. Wobec usytuowania jej osoby zeznaniami B. K. w kręgu osób podejrzanych wykluczało to możliwość przesłuchania Barbary Blidy w charakterze świadka z uwagi na przysługujące jej prawo do obrony, jak i oczywistość sprzeczności takiej czynności z taktyką śledztwa- ujawnienia ewentualnych kierunków postępowania w trakcie czynności nie mogącej (w przypadku postawienia następnie zarzutu) stanowić dowodu w sprawie.

Powyższe okoliczności wobec wyczerpania możliwości dowodowych doprowadziły do swego rodzaju impasu w postępowaniu. W tym stanie rzeczy bowiem procedura karna przewidywała dwa wzajemnie wykluczające się kierunki tj. przekształcenie postępowania w fazę *in personam* umożliwiając dalszą weryfikację zgromadzonego materiału dowodowego lub też ewentualnie umorzenie postępowania wobec wykluczenia przestępnego charakteru ujawnionego zeznaniami świadka B. K. zdarzenia.

Podstawę do wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów stanowią dane, które "uzasadniają dostatecznie podejrzenie, że czyn popełniła określona osoba". Jest to warunek materialny, sprowadzający się do istnienia dostatecznej podstawy faktycznej do postawienia określonej osoby w stan podejrzenia. Mając na względzie, że do wszczęcia śledztwa lub dochodzenia wymagane jest "uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa" (art. 303 k.p.k.), a do przedstawienia zarzutów konieczne jest, by podejrzenie było "dostatecznie" uzasadnione (art. 313§1k.p.k.), nasuwa się jednoznaczny wniosek, że ma to być wyższy stopień prawdopodobieństwa podejrzenia, co do faktu przestępstwa i tak samo wysoki, co do osoby sprawcy. Nie chodzi o ustalenie, że określona osoba popełniła przestępstwo, lecz zebrane dowody muszą wskazywać na prawdopodobieństwo, że określona osoba dopuściła się przestępstwa. Dostateczność oznacza w tym wypadku pewne minimum, którego nie wolno przekraczać przez dopuszczenie jeszcze niższego pułapu; chodzi o bogatszy materiał dowodowy w stosunku do uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, wymaganego do wszczęcia śledztwa lub dochodzenia. Całokształt i moc zebranych dowodów muszą uprawdopodobniać w dostateczny sposób popełnienie czynu przez określoną osobę [F. Prusak: *Podstawa...*, Pal. 1971, nr 6, s. 54-56]. Ustawa nie określa wprost, jaki

to ma być stopień prawdopodobieństwa. Niewątpliwie nie musi być "duże prawdopodobieństwo", gdyż taki stopień jest wymagany do zastosowania środka zapobiegawczego (art. 249§1k.p.k.). Prawdopodobieństwo to musi być na tyle wysokie, aby wyłączało w takim samym stopniu prawdopodobieństwo sprawstwa w stosunku do innych osób [M. Cieślak: *Zagadnienia dowodowe w procesie karnym*, t. I, Warszawa 1955, s. 65-71]. W doktrynie podkreśla się, że w aspekcie dostateczności podejrzenia konieczne jest nie tylko subiektywne podejrzenie organów procesowych, lecz również pewien zakres sprawdzonych faktów, na których jest oparte przekonanie tego organu. Fakty te powinny być ocenione według zweryfikowanych kryteriów doświadczenia życiowego i z zachowaniem proporcji płynących z uwzględnienia całokształtu okoliczności sprawy [J. Waszczyński: *Odszkodowanie za niestuszne skazanie i bezzasadne aresztowanie w polskim procesie karnym*, Warszawa 1967, s. 68].

W realiach niniejszej sprawy w oparciu o podstawy dowodzenia omówione wyżej stwierdzić należy stanowczo, iż badany przez prowadzących postępowanie V Ds 25/06 materiał dowodowy w związku z możliwym dalszym weryfikowaniem zeznań B. K. : w oparciu o relację samej Barbary Blidy ocenić należy za niepełny. Tym samym nie dawał on z racji uwiarygodnienia relacji B. K. w okresie poprzedzających wydanie decyzji o przedstawieniu Barbarze Blidzie zarzutu, podstaw do umorzenia postępowania w zakresie ujawnionych przez głównego świadka oskarżenia zachowań Barbary Blidy.

Równocześnie wobec pośredniej weryfikacji wiarygodności twierdzeń B. K. z uwagi na treść jej zeznań wskazujących na przestępcze zachowanie Barbary Blidy przyjąć należy, iż prowadzący postępowanie uzyskali materiał uzasadniający podejrzenie w odniesieniu do konkretnej osoby, co do faktu popełnienia przestępstwa. Tym samym w przedmiotowej sprawie istniały podstawy do przedstawienia Barbarze Blidzie zarzutu.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż omawiana sytuacja procesowa nie przekłada się na ustalenie, że określona osoba popełniła przestępstwo, lecz o to, że zebrane dowody wskazują na wysokie prawdopodobieństwo zaistnienia tego faktu. Co znamienne postawienie zarzutu określonej osobie nie jest równoznaczne tak z postawieniem tej osoby w stan oskarżenia, jak i co oczywiste z uznaniem jej winy. To ostatnie jest bowiem wyłączną prerogatywą niezawisłego Sądu.

Sąd stwierdza, iż powyższe okoliczności i różnice nader często są pomijane przez komentatorów tzw. spraw sądowych, tak z ramienia mediów, jak i polityki. W tym, a nie innym kontekście należy również odczytywać powołane przez skarżącą uzasadnienie decyzji Sądu Rejonowego w Siemianowicach Śląskich w sprawie II Kp 58/08 z dnia 29 maja 2009r. Odnosi się ono bowiem do kwestii możliwego kategorycznego i ostatecznego formułowania ustaleń w kwestii winy w sprawie. Ta bowiem okoliczność w związku z przeszkodą do dalszego prowadzenia postępowania w postaci śmierci podejrzaney, nie może być interpretowana na niekorzyść zmarłej.

Sąd tym samym krytycznie odnosi się do zarzutów skarżącego uznając, iż w dacie wydania decyzji o przedstawieniu Barbarze Blidzie zarzutu, jak i stanowiących jego konsekwencję postanowienia o przeszukaniu oraz zarządzenia o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu Barbary Blidy istniały podstawy do wydania przedmiotowych decyzji.

Odnosnie samego zarzutu postawionego Barbarze Blidzie postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2007r. z art. 18§2 d.k.k. w zw. z art. 241§1 d.k.k. znamienym jest przyjęcie przez prowadzących postępowanie w kwalifikacji „pomocnictwa”, a nie jak sugerowali podczas konsultacji ich przełożeni „współsprawstwa”. Konstrukcja powyższa będąc względniejszą dla podejrzaney spotkała się z krytyką przełożonych.

Stąd też ocena w tym aspekcie działań prowadzących postępowanie niezbieżnie przeczy obok innych dowodów stawianej tezie dyspozycyjności referentów.

Sama konstrukcja zarzutu oparta o regulacje dawnego kodeksu karnego z 1969r. oparta jest o przyjęcie jednej z wykładni znamienia „pełnienia funkcji publicznej”. Kwestia przyjętej szerokiej definicji osoby pełniącej funkcje publiczne stanowiła zarzut skarżącego w odniesieniu do zasadności samego zarzutu przedstawionego Barbarze Blidzie.

Sąd w tym zakresie nie podzielił argumentacji skarżącego przyjmując jako własne stanowisko prowadzącego postępowanie VI Ds. 10/10 w zakresie możliwej interpretacji zapisów kwestionowanych przepisów, jak i stanowiska doktryny w tym przedmiocie szeroko omówionej w uzasadnieniu obecnie zaskarżonego postanowienia.

W ślad za prowadzącym postępowanie przyjąć bowiem należy, iż przyjęta przez prowadzących postępowanie V Ds. 25/06 interpretacja „łapownictwa biernego” jest zgodna z wieloma z przedstawionych w uzasadnieniu poglądów wyrażonych, tak w doktrynie, jak i orzecznictwie. Odmienna zaś wykładnia, czy też podnoszona obecnie sporność interpretacji wychodzi poza istotę zasadności podjętej czynności, tym samym wykluczając możliwość przyjęcia działania referentów katowickiego śledztwa z przekroczeniem uprawnienia lub też niedopełnieniem obowiązków.

Konsekwencją decyzji o przedstawieniu zarzutów, jak i planowanych dalszych czynności w śledztwie były dalsze decyzje referentów odnoszące się do przeszukania osoby Barbary Blidy, a także zajmowanych i użytkowanych przez nią pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych oraz jej zatrzymania i przymusowego doprowadzenia do siedziby Prokuratury Okręgowej w Katowicach.

Również w powyższym zakresie argumentację skarżącego, jako wychodzącą poza ustalenia śledztwa, jak i interpretację obowiązujących w chwili wydawania decyzji przepisów (w tym art. 247§1 k.p.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 12 lutego 2009r.) traktować należy wyłącznie polemicznie.

W ślad za prowadzącym postępowanie stwierdzić należy, iż obowiązujące, w dacie wydania kwestionowanych decyzji, regulacje procesowe uprawniały śledczych katowickiej Prokuratury Okręgowej do ich wydania.

Referenci śledztwa V Ds 25/06 złożyli spójne i konsekwentne zeznania opisując proces, którego zwieńczeniem stało się przekształcenie postępowania w fazę *ad personam*. Powyższy proces udokumentowany w formie pisemnej poprzez sporządzanie zawartych w aktach poręcznych notatek, planów czynności śledczych, informacji oraz wniosków o przedłużenie śledztwa jasno wskazuje, iż referenci działając w granicach swoich uprawnień mieli podstawę do wybrania obranej przez siebie taktyki planowanych czynności, która stanowiła gwarancję możliwie największej skuteczności podjętych działań.

Zgodzić się należy, iż planowane czynności miały na celu zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania w postaci zapobieżenia możliwości uzgodnienia relacji procesowych poprzez koncentrację czynności, jak i ujawnienie i zatrzymanie dokumentów oraz rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie.

Podkreślenia wymaga, iż usytuowanie Barbary Blidy, w związku z przedstawieniem jej zarzutu, jako strony postępowania wiązało się z szeregiem gwarancji procesowych, skutecznie umożliwiających jej realizację przysługującego prawa do obrony. Etap zaś postępowania, jak wskazano wyżej, pozwalając na dokonanie dalszych wiążących ustaleń w sprawie, nie był równoznaczny z postawieniem Barbary Blidy w stan oskarżenia.

Reasumując analiza okoliczności wydania trzech wskazanych przez skarżącego decyzji nie pozwala na przyjęcie, iż zostały one wydane niezgodnie z obowiązującymi na ten czas przepisami prawa, jak i w oderwaniu od poczynionych dotychczas ustaleń w śledztwie V Ds 25/06. Tym samym działania prowadzących postępowanie V Ds 25/06 nie mogą być oceniane jako przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków.

Nie pozwala to na uznanie argumentacji przeciwnej podnoszonej przez skarżącego w tym przedmiocie. Kierowanie się logiką skarżącego skutkowałoby bowiem sytuacją, w której prokuratorzy najpewniej notorycznie odpowiadaliby za sprawstwo przestępstwa z art. 231§1 k.k., gdyż specyfika ich pracy polega na poszukiwaniu dowodów przestępstwa wpisanym w inkwizycyjny charakter postępowania przygotowawczego. Konflikt celów postępowania (ujęty w formie dyrektyw w art. 2 k.p.k.) należy w ocenie Sądu rozstrzygnąć w ten sposób, by każde postępowanie karne było prowadzone obiektywnie, a podmiot je prowadzący dążył do ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego sprawy, przy uwzględnieniu wszelkich niezbędnych w tym celu środków dowodowych.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd w pełni podzielił argumentację prowadzącego postępowanie przygotowawcze w zakresie zaistnienia odnośnie pkt VIII orzeczenia negatywnej przesłanki procesowej w postaci braku znamion czynu zabronionego.

Na marginesie nadmienić w tym miejscu należy, iż dalsze zarzuty skarżącego, co do tego punktu orzeczenia, a dotyczące: prowadzenia śledztwa przeciwko Barbarze Blidzie już po jej śmierci, odmowy możliwości zaznajomienia się z aktami postępowania, umorzenia śledztwa w zakresie Barbary Blidy w dniu 10 lipca 2010r. oraz czynności przeprowadzanych przez śledczych już po dacie 25 kwietnia 2007r., odnoszą się do przedmiotu postępowania wyłączonego do odrębnego prowadzenia z niniejszego postępowania w ramach śledztwa V Ds. 21/07 Prokuratury Okręgowej w Łodzi. Powyższe czyni je bezprzedmiotowymi w dla niniejszej, obecnie rozpoznawanej przez sąd odwoławczy sprawie.

Odnośnie zarzutów dotyczących punktu IX zaskarżonego postanowienia Sąd zważył, co następuje:

Nie ulega wątpliwości, iż ówczesny Prokurator Generalny został zobowiązany przez Sejm do przekazania informacji na temat śledztwa V Ds. 25/06 wobec wydarzeń z dnia 25 kwietnia 2007r. Zakres informacji w tym zakresie (w tym na temat śmierci byłej parlamentarzystki) zdeterminowany był żądaniem Sejmu.

W tym aspekcie nie sposób ujmować wystąpienia Prokuratora Generalnego jako przekroczenia uprawnień, skoro z racji pełnionej funkcji będąc przełożonym wszystkich prokuratorów był on władny uzyskać przedmiotowe informacje, zaś samo wystąpienie wynikało z żądania będącego uprawnieniem Sejmu RP. Zakres żądanych od Prokuratora Generalnego informacji przez Sejm dotyczących okoliczności śmierci Barbary Blidy był jednak niemożliwy do zreferowania bez nawiązania do ustaleń śledztwa, w toku którego wykonywano czynności, w trakcie których targnęła się ona na własne życie. W tym aspekcie Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny Z. Z. przedstawił ustalenia faktyczne, poczynione na danym etapie śledztwa, które ze swej istoty nie mogły w żadnej mierze przesądzać o przypisaniu określonej osobie popełnienia przestępstwa i tym samym ich publiczne rozpowszechnienie (na skutek zobowiązania ówczesnego Rządu przez Sejm RP) nie może być uznane za przestępstwo zniesławienia stypizowane w art. 212k.k.

W toku postępowania uzyskano dokumenty, potwierdzające zespół danych przekazanych w dniu zdarzenia z Prokuratury Okręgowej w Katowicach do

Prokuratury Krajowej. Okoliczności powyższe potwierdzone zostały zeznaniami referentów postępowania V Ds 25/06 oraz ich przełożonych. Powyższe w kontekście wystąpienia Prokuratora Generalnego potwierdza, iż przekazał on parlamentarzystom uzyskane z ww. dokumentów informacje.

Nadmienić należy, iż okoliczności wystąpienia Prokuratora Generalnego były nadzwyczajne, jak również tryb samego jego przygotowania był pilny.

Nie można pominąć faktu, iż na czas sprawowania funkcji Prokuratora Generalnego przez Z. Z. była ona powiązana z jednoczesnym piastowaniem stanowiska Ministra Sprawiedliwości. Powyższe z racji nadzwyczajnych okoliczności wystąpienia, jak i jego trybu wiązało się bezpośrednio z politycznym jego znaczeniem tak w formie prezentowanych przez parlamentarzystów oraz opinie publiczną zarzutów, jak i przedstawianych opinii przez występującego Prokuratora Generalnego-Ministra Sprawiedliwości. Arbitralna w tym zakresie retoryka wystąpienia wynikająca z jego niewątpliwego kontekstu politycznego nie może jednakże wpływać na karnoprawną ocenę tego zachowania w zakresie wskazanym przez skarżącego, a to przekroczenia uprawnień przez Prokuratora Generalnego. W tym znaczeniu brak jest bowiem regulacji zobowiązującej przedstawiającego informację przedstawiciela władzy wykonawczej do ograniczenia jej zakresu w sposób sugerowany przez pełnomocnika skarżącego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd nie znajdując podstaw do przychylenia się do argumentacji skarżących, uznając prawidłowość podjętych przez Prokuraturę Okręgową w Łodzi decyzji orzekł jak w sentencji postanowienia.

Na oryginale właściwe podpisy.
Zgodność z oryginałem stwierdza
7 111 Kierownik Sekcji...